

Міністерство освіти та науки, молоді та спорту України
Міністерство охорони здоров'я
Сумський державний університет
Медичний інституту

АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ ТЕОРЕТИЧНОЇ ТА ПРАКТИЧНОЇ МЕДИЦИНИ

Topical Issues of Clinical and Theoretical
Medicine

Збірник тез доповідей
III Міжнародної науково-практичної конференції
Студентів та молодих вчених
(Суми, 23-24 квітня 2015 року)

Суми
Сумський державний університет
2015

ПАТОЛОГІЯ РЕСПІРАТОРНОГО ТРАКТУ У ПАЦІЄНТІВ З ЦИТОМЕГАЛОВІРУСНОЮ ІНФЕКЦІЄЮ (ЦМВ-І)

Чічірельо-Константинович К.Д.

Науковий керівник - Мороз Л.В.

ВНМУ ім. М.І. Пирогова, кафедра інфекційних хвороб з курсом епідеміології

ЦМВ-І – це поліорганне захворювання, що залучає у патологічний процес практично всі органи. Клінічний перебіг хвороб системи органів дихання у коморбідності з ЦМВ-І становить собою значну проблему сучасної медицини і є підґрунтям для розширеного наукового дослідження.

Мета роботи. Дослідити поширеність та характер патології респіраторного тракту у хворих з лабораторно верифікованою ЦМВ-І.

Матеріали та методи. В інфекційному відділенні обстежено 40 пацієнтів (16 чоловіків, 24 жінки; вік – 18-40 років) на наявність клініко-лабораторних та рентгенологічних ознак захворювань легень та маркерів цитомегаловірусної інфекції – Ig M, Ig G (ІФА), ДНК вірусу (ПЛР).

Результати дослідження. Серед обстежених 27 (67,5 %) хворих мали ознаки респіраторної патології: у 12 (30 %) виявлені інтерстиціальні зміни легеневої тканини (продуктивний кашель, диспное, характерні рентгенологічні зміни); у 6 (15 %) діагностовано бронхіт (продуктивний кашель, дані спірометрії не змінені); 9 (22,5 %) хворих мали ларингіт (сильний кашель, виражений за груднинний біль). У всіх хворих з виявленою дихальною патологією визначались маркери гострого перебігу ЦМВ-І (ПЛР+, Ig M+). У решти 13 (32,5%) пацієнтів захворювань з боку дихальної системи не було виявлено, рівень Ig G+, рівень Ig M+ сумнівно. У всіх обстежених наявний запальний характер загального аналізу крові, клінічно – поліаденопатія, лихоманка, відсутність клінічної відповіді на терапію антибіотиками, позитивна динаміка у відповідь на противірусні препарати.

Висновки. Показник поширеності респіраторної патології серед контингенту хворих на ЦМВ-І є досить високим (67,5 %). Це дає підстави для диференційного підходу при виборі тактики етіотропного лікування задля ефективної відповіді пацієнта на терапію.

ГЕНДЕРНІ ОСОБЛИВОСТІ ПЕРЕБІГУ СУЧАСНОЇ БЕШИХИ

Шандиба І.О., Ільїна Н.І.

Сумській державний університет, кафедра інфекційних хвороб з епідеміологією

В останні роки значна поширеність бешихи та її схильність до рецидивного перебігу знову привертають увагу дослідників та практичних лікарів. Частіше на дану патологію хворіють жінки. Однією з причин поширеності бешихи серед жінок є більш розповсюджена супутня соматична патологія (метаболічний синдром, тощо). Стать є одним з найважливіших факторів, який впливає на імунну реактивність організму.

Мета роботи. Вивчити гендерні особливості клінічного перебігу бешихи на сучасному етапі. Завдання роботи – прослідкувати вікову структуру, клінічні форми, супутню патологію, ускладнення захворювання відповідно до статі.

Матеріали та методи. Карти стаціонарних хворих на бешиху, що перебували на лікуванні в Сумській обласній клінічній інфекційній лікарні ім.З.Й.Красовицького протягом 2012-2014 років. Опрацьовано 132 історії хвороби. Результати досліджень були піддані статистичній обробці за допомогою програми Microsoft Excel.

Результати дослідження. Переважну більшість хворих склали жінки – 80 (60,6 %) осіб, чоловіки-52 (39,4 %). Вік жінок - від 23 до 87 років, чоловіків - від 27 до 85.

Первинна бешиха діагностована у 50 (62,5 %) осіб жіночої статі і у 37 (71,2%) чоловічої. Рецидивну бешиху виявлено у 30 (37,5 %) жінок, 15 (28,8 %) чоловік. Патологічний процес у жінок та чоловіків в більшості випадків локалізується на нижніх кінцівках – 68 (85 %) та 41 (79 %) відповідно. З клінічних форм переважає еритематозна – 41 (51,25 %) у жінок, 25 (48,1 %) у чоловіків. Інші клінічні форми: бульозно-геморагічна, виразково-некротична,

еритематозно-бульозна, еритематозно-геморагічна з такою ж локалізацією розвинулись у – 11 (13,75 %), 1 (1,25 %), 13 (16,25 %), 2 (2,5 %) осіб жіночої статі відповідно. У чоловіків еритематозно-бульозна форма з локалізацією на нижніх кінцівках спостерігалась у 8 (15,4 %), еритематозно-геморагічна – у 7 (13,5 %), бульозно-геморагічна – у 1 (1,9 %) особи, а еритематозна форма розвивалась при інших локалізаціях: верхня кінцівка – 2 (3,8 %), вушна мушля- 2 (3,8%), обличчя- 6 (11,5 %), черевна стінка- 1 (1,9%). Локалізація бешихи на обличчі була діагностована у 8 (10 %) жінок, з них еритематозна форма у 7 (8,75 %) та еритематозно-геморагічна – у 1 (1,25 %) випадків. При ураженні верхніх кінцівок у жінок визначалась тільки еритематозна форма бешихи – 4 (5 %) пацієнтки.

Серед ускладнень як у жінок, так і у чоловіків на першому місці хронічна лімфо венозна недостатність – 9 (11,25 %) і 11 (21,2 %) відповідно. Лейкемоїдна реакція за мієлоїдним типом розвинулась у 3 (3,75 %) жінок. У одного чоловіка хвороба була ускладнена флегмоною (1,9 %).

Супутня патологія, що суттєво впливає на перебіг бешихи більш притаманна жіночої статі: ожиріння - 13 (16,25 %) жінок, чоловіків – 4 (7,7 %), цукровий діабет - 7 (8,75%) і 5(9,6%), на гіпертонічну хворобу страждають 44 (55 %) і 21 (40,4 %) відповідно, екзема спостерігалась у однієї жінки, псоріаз був у одного чоловіка. На мікози стоп та алергічний дерматит хворіла тільки жіноча стать – 3 (3,75 %) та 2 (2,5 %) відповідно.

Висновки. У жінок з клінічних форм бешихи переважають еритематозна та еритематозно-бульозна, у чоловіків - геморагічна. Рецидиви хвороби виникають частіше у жінок, що, ймовірно, зумовлено частою наявністю у них фонових захворювань.

ЗАБОЛЕВАЕМОСТЬ МЕДИЦИНСКИХ РАБОТНИКОВ ЛИХОРАДКОЙ ЭБОЛА

Пономаренко О.А.

Научный руководитель - Чумаченко Т.А.

Харьковский национальный медицинский университет, кафедра эпидемиологии

Лихорадка Эбола представляет собой инфекционное заболевание из группы вирусных геморрагических лихорадок, которое впервые было зарегистрировано и описано в 1976 г. в районе одноименной реки в Африке. В декабре 2013 г. в Гвинее началась 25-я по счету вспышка, которая продолжается до сих пор, выйдя за пределы страны и распространившись в Сьерра-Леоне, Либерии, Нигерии, Сенегале, США и Испании. По данным ВОЗ на 11 марта 2015 г. зарегистрировано 24282 случаев заболевания и 9976 (41 %) летальных исходов. Самым активным механизмом передачи является контакт с больным человеком и инфицированным им материалом. Поэтому наибольшему риску заражения подвергается медицинский персонал в процессе оказания медпомощи и ухода за больными лихорадкой Эбола.

Цель исследования. Проанализировать заболеваемость и смертность медработников от лихорадки Эбола.

Материалы и методы. С целью анализа нами были изучены официальные данные Всемирной организации здравоохранения и Центра по контролю за заболеваниями. Использован эпидемиологический метод исследования.

Результаты исследования. Вспышка 2014-2015 гг. охватила 840 медицинских работников, из которых 491 умерли. Большинство всего случаев возникло в Либерии – 372, Сьерра-Леоне – 295, Гвинее – 173, Нигерии – 11. Количество умерших медработников составило 180, 221, 90, 5 соответственно в этих странах, летальность колебалась от 45 до 75 %, в среднем – 58,4 %.

Выводы. Таким образом, существует необходимость профилактики профессионального заражения медперсонала, соблюдения им стандартных мер предосторожности применительно ко всем пациентам независимо от их диагноза. В число этих мер входят: гигиена рук, использование одноразовых смотровых медицинских перчаток, масок, защитных очков и халатов при контакте с жидкостями организма, слизистыми оболочками, поврежденной кожей и загрязненными предметами. Ограничение использования игл и других острых предметов.